

BUCHTĀ•M VSTUP ZAKĀ•ZĀ•N

PondĀ•lĀ•, 22 duben 2013

KdyĀ¾ jsem byla sedmiletĀ• dĀ•vĀ•átko, vzali mĀ• prarodiĀ•e na dovolenou do tehdeĀ•ího SovĀ•tského svazu k moĀ•tm. Zrovna v dobĀ•, kdy se tam konala letní olympiáda. A kdyĀ¾ se nĀ•kam sjíĀ¾dĀ•jí sportovci z celého svĀ•ta, je bezpečnost prioritou. Nikdo a nic se prohlídkám nevyhne, pĀ•tĀ•estoĀ¾ se snaĀ¾í tvĀ•tmít, Ā¾ je jen pomeranĀ•.

BabiĀ•ka jich s sebou vezla v pĀ•tmíruĀ•ní kabele snad pĀ•t kilo. Tedy tĀ•ch pomeranĀ•Ā•. Nádherných, velkých a oranĀ¾ov bála, Ā¾e bĀ•hem tĀ•ch Ā•trnácti dnĀ• v zemi, kde zítra jíĀ¾ znamenalo vĀ•era, dostanu kurdĀ•je. Ā•ert ví, kde tenkrát tohle podpultové zboĀ¾í sehnala. ÚĀ•mednice na letiĀ•ti za proskleným pultíkem se podívala na pomeranĀ•e, pak pohlédla na babiĀ•ku jako kdyby se snaĀ¾ila v podĀ•ivce kabátu propaĀ•ovat do zemĀ• raketu stĀ•medního doletu a zavelela: „Oloupat!“ „VĀ•echny?“ divila se babiĀ•ka, „NestaĀ•il by jeden?“ „Oloupat!“ zahulákala dĀ•Ā•urnaja dĀ•raznĀ•ji a ostatní úĀ•astníci zájezdu se zachvĀ•li hrĀ•zou. BabiĀ•ka zloupat pomeranĀ•e. ÚĀ•mednice vzala jednu slupku a peĀ•livĀ• ji zkoumala pod lupou. JejĀ•ho zaujetí hledáním teroristických stĀ•evleĀ•ených za vitamíny ve zbytcích ovoce ovĀ•em babiĀ•ka vyuĀ¾ila. Svlékla jeden pomeranĀ•, nevinnĀ• se usmĀ•Ā¾enu v uniformĀ•, snaĀ¾ivĀ• jí pĀ•tmistrĀ•ila slupky a dalĀ•í tĀ•mi neoloupané pomeranĀ•e pĀ•tmí tom nenápadnĀ• š do kabely. PĀ•tmí následném letu jsem musela tĀ•ch nĀ•kolik znehodnocených plodĀ• sníst, protoĀ¾e „by se zkazily.“ Zbytek cenných zásob ovĀ•em babiĀ•ka zachránila, bezpečnostním procedurám navzdory.

Na tuhle pĀ•tmíhodu jsem si vzpomnĀ•la pĀ•med pár týdnů, kdy jsme se s dĀ•tmi a muĀ¾em vydali do jedné nejmenované na jednu nejmenovanou megaĀ•ou. Nikdy pĀ•medtĀ• jsme nebyli ani na megaĀ•ou a uĀ¾ vĀ•bec ne v arĀ•nĀ•, takĀ¾e o pravidlech vstupu jsme nemĀ•li zdání. Vím, neznalost neomlouvá a neĀ¾ nĀ•kam vlezu, mám si nastudovat návĀ•vní Ā•mĀ•d. NeudĀ•lala jsem to a oĀ•ividnĀ• jsem nebyla sama. Jakmile jsem u vchodu zahlédla hromady odstavených lahví a sĀ•kĀ• s proviantem, vĀ•dĀ•la jsem, Ā¾e je zle. KvĀ•li dĀ•tem mám totiĀ¾ pítí a jídla vĀ¾dycky plný batoh dítĀ• kvílící „Já mám Ā¾ízééééĀ•!“ je vtíravĀ•jĀ• neĀ¾ reklama na jogurt s Ā¾ivými breberkami.

Dvoulitrovku vody ani nemĀ•lo cenu zapírat, byla prostĀ• moc vidĀ•t. Pak doĀ•lo na suĀ•enky. KdyĀ¾ jsem vĀ•ak stĀ•hovala na polici domácí tvarohové buchty se Ā•vestkami, mĀ•j muĀ¾ to uĀ¾ nevydrĀ¾el a zkusil pro nĀ• pĀ•tmísnĀ• vyhlíĀ¾ející ochrankou vyjednat výjimku. Ale strĀ¾ce byl neoblomný. Buchty nesmĀ•jí pĀ•tmekroĀ•it bezpečnostní „Tak to tedy ne!“ rozzuĀ•til se muĀ¾. „Maminka se s tím peĀ•e a my to tady vyhodíme?“ podíval se s despektem na hromadu ostatních opuĀ•tých poĀ¾ivatin, které nebyly hodny toho, aby dĀ•laly mým buchtám společnost. „To je radĀ•i hned sníme,“ dodal. TakĀ¾e pĀ•t minut pĀ•med zaĀ•átkem pĀ•medstavení jsme blokovali vchod a snaĀ¾ili se do sebe nasoukat „maminĀ•iny buchty“. JenĀ¾e dĀ•ti jako na potvoru zrovna hlad nemĀ•ly. PĀ•tmísluĀ•níkovi ostrahy naĀ•stí doĀ•ly nervy dĀ•tmíve neĀ¾ manĀ¾elovi a na chvíli se otoĀ• nás pĀ•tmí stal sledovat ostĀ•míĀ¾ím zrakem, shrábl manĀ¾el okousané buchty do igelitky, vĀ•ichni jsme pĀ•medstírali pĀ•pusu a byli jsme koneĀ•nĀ• vpuĀ•tĀ•ni. Buchty byly zachránĀ•ny, ale pítí jsme si museli jít o pĀ•tmístávce koupit k jednomu z povolených stĀ•nkĀ•. KoneĀ•nĀ• jsme pochopili, vĀ•em tkví nebezpečnost balené vody. Ve víĀ•ku. „Rána dĀ• hlavy zavĀ•menou flaĀ•kou prý víc bolí,“ odpovĀ•dĀ•l manĀ¾el lakonicky na mĀ•j tĀ•zavý pohled, proĀ• nedostal ke Ā•tvrtlitrovce i uzĀ•r.

Neberte prosím pĀ•medcházející Ā•mĀ•dky jako neĀ•pné stĀ•Ā¾ování na bezpečnostní pravidla. Naopak, jsem za nĀ• vdĀ•Ā• pokud o nich vím, s ochotou se jim podvoluji. Procházím bezpečnostní rámy, zouvám si na letiĀ•tích boty a zuĀ•tmivĀ• hledám na dĀ•tech cokoli kovového, kdyĀ¾ pĀ•tmí kontrole hvĀ•zdají. Dokonce si myslím, Ā¾e by bezpečnostní pĀ•medpisy nebyly pro srandu králíkĀ•m.

KaĀ¾dopádnĀ•, kdyĀ¾ uĀ¾ nĀ•jaká pravidla jsou, nemĀ•lo by být tak snadné je poruĀ•ovat. KdyĀ¾ jsme o pĀ•tmístávce naĀ•e tajnĀ• pronesené buchty, otoĀ•ila se na mĀ• paní sedící pĀ•med námi: „Nechcete víĀ•ko?“ „to, Ā¾e vám ho dali?“ divila jsem se. „To je naĀ•e pítí. My jsme zvyklí, staĀ•í lahev dobĀ•me schovat...“ MARKĒTA HRDOUŠKOVĀ